

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Historia Pelagiana Et Dissertatio De Synodo V.
Œcumenica In Qua Origenis ac Theodori Mopsuesteni
Pelagiani erroris Auctorum justa damnatio exponitur, &
Aquilejense Schisma describitur**

Noris, Enrico

Patavii, 1708

Cap. 9. Pelagiam in Synodo Epbesinâ cum Nestorio damnati. Episcopos
Schismaticos nullum canonem in favorem Pelagianorum statuisse
monstratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72486](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72486)

in Synodo, quæ in antiquis codicibus Valentiniano Aug. IV. & Theodosio Confl. coacta dicitur, tum Aurelius, tum Genedius uti unâ simul Præsides sententiam dicunt, quem tamen conventum celebratum existimat Theodosio Aug. XI. & Valentiniano Cæsare Confl. anno 425. ita scribit vir insignis in Appendice in calce tomi 10. pag. 951. in addendis ad tom. 5. anno 397. Sed hanc sententiam confutavi libro 1. capite 17. quibus accedit, quod Genethlius, nam ita vocabatur, decessor, non successor Aurelii fuit; Augustinus Epist. 163. ad Elusium inquit: *Inde nescio quomodo ventum est ad commemorationem beatae memoriæ Genethlii Episcopi &c.* Itaque objerat Genethlius, cum illa Augustinus literis mandabat; scripta autem est hæc Epistola non quidem anno 412. cum Augustinus ad Synodum Cirtam se conferret, ut ad hunc annum Baronius putavit, sed anno 397. cum Cirtam idem pergeret Fortunatum ejus urbis Episcopum in demortui Profuturi locum consecraturus, ut lib. 1. superius notavimus, & patet ex illis, quæ versùs finem scribit: *Sed quia, inquit, ordinandi Episcopi necessitas nos inde jamjamque rapiebat, diutius cum illo apud Tuburcum esse nequivimus.* Anno 427. vivebat Aurelius; nam Augustinus lib. 22. de Civit. Dei cap. 8. ait: *Ex quibus Diaconis Carthaginensibus solus est nunc in rebus humanis jam Episcopus cum honore à nobis debito nominandus Aurelius.* At illum lib. 22. scriptum fuisse circa annum 427. ostendimus lib. 1. cap. 24. Ex Marii Mercatoris libello ad Theodosium colligimus, anno 429. quo libellus ille scriptus fuit, Aurelium adhuc superstitem fuisse. Nam hic Scriptor laudans Ambrosium, Innocentium, Zosimum, Theodotum, Praylum, eosdem *beatae recordationis*, quod objerat, nuncupavit; at de Aurelio non ita loquitur, etenim de Cælestio verba faciens ait: *Ibi quoque, scilicet Carthagine, de infra scriptis capitulis apud Aurelium Episcopum memoratæ urbis per libellum à quodam Paulino Diacono sanctæ memoriæ Ambrosii Mediolanensis Episcopi est accusatus.* Quare eo anno adhuc in vivis erat Aurelius, qui tamen paulò post decessit; siquidem antè Pascha anni 431. sedebat Carthagine Capreolus, cujus literæ in Synodo Ephesinâ laudantur par. 2. cap. 9. Hinc videtur decessisse eodem fortè anno, quo Sanctus Augustinus inter superos relatus fuit, cum primatum Africæ tenuisset annos ferè quadraginta, Donatistis universâ ferè Africâ exclusis, Pelagianis in pluribus Synodis anathemate percussis, Paganorum etiam templis in Christianæ religionis usum redactis, ac in decem, & septem plenariis ex universâ Africâ Conciliis Orthodoxâ doctrinâ, ac disciplinâ egregiis legibus confirmatâ. Porro tantum ab universis illarum provinciarum Episcopis uni Aurelio tributum est, ut in Concilio Carthaginensi Honorio VII. & Theodosio II. celebrato Patres hæc eidem dixerint: *Placuit etiam petitioni omnium, ut Epistolis omnibus de Concilio dandis Sanctitas tua sola subscribat.* Aurelius in Epistolâ Bonifacii II. nomine publicatâ acriter reprehenditur, quod appellationibus transmarinis sese opposuit, sed memoratas literas esse supposititias notavimus lib. 1. cap. 17. Nam Aurelius, Augustinus, alique appellationes in causis fidei admiserunt, in illis enim supremum judicium in Romano Pontifice esse cognoscebant, ut ibidem probatum est, quod etiam egregio Sancti Doctoris testimonio Epist. 162. obiter confirmatur, ubi Donatistas Melchiadis sententiam latam in favorem Cæciliani Carthaginensis in Africâ à LXX. Episcopis damnati repudiantes veluti Eccle-

siasticarum rerum ignaros his verbis increpat. *An forte non debuit Romane Ecclesie Melchiades Episcopus cum collegis transmarinis Episcopis illud sibi usurpare judicium, quod ab Aphris septuaginta, ubi Primas Tisigitanus presedit, fuerat terminatum?* Et hæc de Aurelio Carthaginensi.

Num Pelagius tribus laudatis Patribus, quos acerrimos hostes expertus est, superstes fuerit, mihi planè incompertum fateor; ille enim dudum à Praylo Hierosolymâ ejectus obscuro exitu vitæ finem imposuit. Cælestium anno 427. adhuc in vivis fuisse liquet ex Mario Mercatore, qui in Commonitorio ad Theodosium Imperatorem hæc scribit de Cælestio: *Sic Epistolam quandam Zosimi benignitæ plenam ad Afros Episcopos meruit, quâ ille abusus est, vel adhuc abutitur ad multorum ignorantium deceptionem.* Quo testimonio rejiciuntur ii, qui cum Joanne Latio lib. 1. de Hæresi Pelag. cap. 4. putarunt, eas Zosimi literas pro Cælestio ad Africanos datas fictitias esse. In præfatione autem ejusdem Commonitorii hæc leguntur: *Per quod Commonitorium cognito sanctissimo errore imperiali præcepto tam Julianus defensor, & sequax ejus cum cæteris sociis, & participibus suis, quam postea idem Cælestius de Constantinopolitanâ urbe detrusi in Synodo quoque Ephesensi CCLXXV. Episcoporum sententiâ postmodum in præsentem damnati sunt.* Quibus Marius Mercator significat, post Pelagianos Ex-episcopos anno 430. Constantinopoli ejectos, Cælestium quoque ex eadem regiâ urbe detrusum antè celebratam anno 431. die 28. Junii Synodum Ephesinam. Nulla deinceps Pelagii, vel Cælestii mentio in veterum monumentis invenio; illi enim igni, aquâque interdicti, miseri, extorres ubinam latitarint, quovè anno decesserint, ignoratur. Libros, quos superbi illi divinæ gratiæ hostes scripsere, sparsim in hoc opere indicavimus, eorumque elenchum exhibet Vossius lib. 1. Hist. Pelagianæ cap. 4. & 5.

CAPUT IX.

Pelagiani in Synodo Ephesinâ cum Nestorio damnati. Episcopus Schismaticos nullum canonem in favorem Pelagianorum statuisse monstratur.

Ultrâ promissa extendere opus fortè videbor, Anno 431. cum Historiâ de gestis, & scriptis Sancti Augustini adversùs Pelagianos unâ cum ejusdem Sancti Doctoris vitâ ad finem perductâ ea prosequor, quæ in hac ipsâ Pelagianorum causâ post sanctissimi Magistri obitum integro sæculo evenere. Sed quicumque attentiori curâ considerabit, id bellum unius Augustini armis esse ab Ecclesiâ profligatum, id à me jure factum dicet, qui de Augustiniani scriptis narrationem institui. Imò longè majori gloriæ vertitur, vel mortuum Augustinum novis subinde cladibus hostibus fugatis continua Catholicæ religioni trophæa erexisse, quàm superstitem toties de eisdem triumphasse. Mortuo Augustino Pelagiani in Oriente, Semipelagiani in Occidente novas res moliri, meliora sperare, & securiùs loqui. Etenim Pelagiani Nestorio novum, atque affine dogma de Christo docenti suppetias tulerant, à cujus latere Imperatoris decreto avulsi de proximo consilia ministrabant. Theodosius quò exortos in Oriente tumultus componeret, per Petronium virum clarissimum cum Cælestino Pontifice egit de Synodo Oecumenicâ cogendâ, quo annuente Synodum ad festum Pentecostes anno 431. Ephesum indixit. Porro cum Theodosius adhuc in vivis

in vivis esse Augustinum putaret, tantum virum Synodo pernecessarium ad eandem acciendum duxit destinato ad id muneris Ebagnio Magistrano, qui ubi Carthaginem cum sacris divalibus appulit, à Capreolo, qui in Aurelii locum successerat, intelligit, Augustinum objisse, datisque eidem Imperatoris literis re infectâ Byzantium revertitur. Scriptores Augustiniani regiæ Epistolæ exemplum producunt prorsus apocryphum; Etenim illæ literæ dicuntur datæ IV. Idus Augusti Coss. Baso, & Antiocho, cum tamen Synodus mense Junio ejusdem anni celebranda foret. Curtius, ac Torellus Consules tantum ponunt mensem, quo literæ scriptæ sint, omittentes. Sed cum literæ pro Synodo cogendâ ad Cyrillum datæ sint XIII. Kal. Novembris anno 430. itemque sacra imperialia eodem mense ad omnes Episcopos emanarit, dubiæ illæ literæ videntur Consules anni 431. præferentes. At cum Ebagnius Carthaginem tantum circa Pascha venerit teste Capreolo in literis ad Synodum, rectius fortè videri poterunt emissæ in eunte anno eodem 431. de quo nolo cum quopiam contentionis funem ducere; Aliudè tamen earum fides in dubium revocatur. Omitto enim stylum humilem, & abjectum, nec Theodosianas literas redolentem, id enim interpreti vitio deputetur, ex ipso contextu redarguuntur; hæc enim ab Imperatore scripta leguntur: *Decrevimus ad S. D. N. Cœlestinum totius Ecclesiæ Antiquitatem scribere, concilium cogat observato antiquitatis more, & ut nostrum pectus agnosceret, rogavimus, eligeret, quam volet nostri imperii civitatem, & cum Episcopis definiat, quæ nos secuturi sumus omnes inferiores. Ad ipsum tanquam primarium pertinet omnibus adhibere remedium, mihi restat, qui filius sum & Ecclesiæ ipsi deservire &c.* Hæc quidem viri eruditi, atque antiquitatis studiosi illius sæculi stylum sapere negabunt, sed paucis illius Epistolæ dicta falsitatis convinco. In primis ille titulus eorum temporum Epistolis non addebatur, non enim Imperatores Pontificem Sanctissimum Dominum nostrum appellabant, imò Pontifices ita literas clauderant: *Domini nostri Imperatoribus Coss. ut in literis Zosimi, aliorumque passim legitur.* Rursus non Pontifex, sed Imperator sacra divali Synodum indixit, ita ipsa Synodus ad Cœlestinum Papam scribit: *Quia verò necesse est, ut omnia, quæ consecuta sunt, Sanctitati tuæ significantur, non potuimus non scribere secundum omnium nostrum Salvatoris Christi voluntatem, piissimorumque, ac Christi amantium Imperatorum nostrorum sanctionem ex multis, variisque provinciis Episcopos supra CC. in Ephesiorum Metropoli nos convenisse.* Postea: *Cum pia Christi amantium Imperatorum edicta, per quæ fuimus evocati, tempus Sancti Synodi consessui præscriberent diem Sanctæ Pentecostes &c.* Quin imo hoc ipsum testatus est Cœlestinus in Epistolâ ad Theodosium: *Huic cœlesti curæ, ait, vel gloriæ uniusquisque nostrum pro sacerdotali officio operam nostram in quantum valeamus impendimus, & huic Synodo, quam esse iussistis, nostram præsentiam in his, quos misimus, exhibemus.* Epist. 9. apud Binium. Locum verò Synodo deputatum non à Pontifice, sed ab Imperatore ex his ipsius Theodosii verbis in Epistolâ ad Orientales deducitur. *Deputavimus enim, inquit, Ephesiorum civitatem terrâ, marique accessu percommodatam.* Sanctus Leo Epist. 22. ad eundem Theodosium pro abrogandâ latrociniali Synodo Dioscori scribit: *Generalem Synodum jubetis intrâ Italiam celebrari.* Pro quâ re etiam ad eundem literas dedere

Valentinianus Augustus; ejusque soror, atque uxor; quibus tamen Theodosius malè consultus aures non dedit. Illo autem anno sequenti defuncto licet Marcianus Imperator Leoni obediens concilium cogi consensit scribens ad eundem, errorem Eutychetis auferendum *per celebrandam Synodum te auctore*, noluit tamen eandem intrâ Italiam cogi, sed scripsit, se sacras missurum, *ut ad quendam definitum locum, ubi nobis placuerit, omnes Sanctissimi Episcopi debeant convenire.* Hæc literæ leguntur antè actionem primam Synodi Chalcedonenfis. Cætera verò quàm parum congruant cum actis eâ in causâ à Theodosio nullus non videt; hic enim falsâ Candidiani Comitæ relatione deceptus acta Synodi rescidit, ac Cyrillum Sedis Apostolicæ legatum custodiæ tradendum præcepit, eumque unâ cum Memnone Episcopo Ephesino dignitate privavit, licet re postea melius cognitâ sententiam hanc revocarit. Ipsemet Cyrillus hosce titulos suis literis ad Synodum apposuit: *Sanctæ Synodo gratiâ Dei, pienssimorumque & Christianissimorum Imperatorum decreto in hac Ephesiorum metropoli congregatæ.* Sed tempus fortè in his plus iusto ablūto. Ut ut sit de his literis, constat tamen, Theodosium per Ebagnium Magistranium datâ ad Augustinum Epistolâ eundem Ephesum invitasse, quam Capreolus mortuo jam Augustino legit, ut ipsemet in Epistolâ ad Synodum affirmat: *Domini, inquit, & filii nostri religiosissimi Theodosii Imperatoris literæ hujusmodi erant, quæ felices recordationis fratris, & Coepiscopi nostri Augustini præsentiam peculiari ratione inflagrabant. Verum quòd eorum jam tum è vivis excessisse comperissent, ego agram illam insinuationem, licet ad prædictum Augustinum destinata foret, excipere compulsus &c.* par. 2. Synodi Ephesinæ cap. 9. Eadem tradit Liberatus Diaconus Carthaginensis cap. 5. Breviarii. Verum Sanctus Doctor jam sæpè Nestorianam hæresim suis scriptis confutarat, ut patet ex lib. de Prædest. Sancti. cap. 15. & de Dono persev. cap. 24. (quos libros jam Nestorio tumultus ciente conscripsit) & in Enchiridio cap. 40. quod opus statim post damnatos Pelagianos emisit, imò in Epistolâ, seu libro ad Dardanum antè Pelagianorum damnationem scripto, quos etiam nondum nominatim impugnabat ex 2. Retr. c. 49. quærens an sit aliqua differentia alia præter ibi assignatas inter Christum, & ceteros sanctos ait: *Est plane, quòd singulari quadam susceptione hominis illius una facta est persona cum Verbo, de nullo enim Sanctorum dici potuit, aut potest, aut poterit, Verbum caro factum est.* Plura in eandem rem adducens, sacrilegam Nestorii sententiam apertè detestatus: *Quis enim, inquit, tam sit sacrilegus, ut audeat affirmare, aliquam posse animam per meritum liberi arbitrii, ut alter sit Christus, efficere?* Hæc quidem antè annum 418. scripsit, imò, & antè annum 410. in literis ad Gallicanos Episcopos de Leporii palinodiâ eandem hæresim prædamnaverat, ut lib. 1. cap. 23. narravimus; Nestoriana autem hæresis Orbi innotescere cœpit die 10. mensis Aprilis Coss. Felice, & Tauro, qui fuere anno 428. dicente pro concione Anastasio ejusdem Nestorii consiliario: *Dei genitricem nullus dicere præsumat, quoniam Maria homo fuit, & Deum ab homine generari nimis est impossibile;* ex quibus verbis à Nestorio acrius propugnatis hæresis exordium habuit. Legatur Liberatus Diaconus Carthaginensis in Brev. cap. 4. Sed ad Synodum Ephesinam redeo.

Nestorius, quò maturato ad Synodum itinere causâ securitatem ostentaret, paractis Paschalibus solem-

solemnis magnâ catervâ comitante Ephesum se contulit. Adfuerunt inter primos comites Julianus, Florus, Orontius, aliique Episcopi Pelagiani, quod ex Cœlestini Papæ literis patet: *Adfuerunt*, inquit, *nec deseruerunt eum Cœlestiani iniquitatis operarii &c.* Habuit ergo secum sui Magistros exilii, habuit hujusce rei perfectos tyro Doctores, nam separare difficile est, quos scelera junxerunt, quia majore ligantur glutino fœdera vitiorum. Cùm Cyrillus Alexandria Præsul cum maximâ Patrum multitudine Ephesum venisset, nec Joannes Antiochenus cum suis Orientalibus adveniret itinerum difficultatem causatus, Synodus cœpta est. Nestorius cùm Cyrillum, aliosque Patres contrâ se stare intelligeret, licet ter vocatus cum reliquis interesse noluit, imò paulò post Epheso discessit, quare à Patribus lata in ipsum sententia est, atque hæresis damnatus. Pelagianos eundem comitatos fuisse ex Cœlestini Papæ verbis deduco in Epistolâ contrâ Nestorium, quam supra laudavi. *Adfuerunt*, inquit, *nec deseruerunt eum Cœlestiani iniquitatis operarii.* Interim advenit Joannes Antiochenus, qui Cyrillo indignatus, quòd se, suisque Orientalibus inexpectatis Nestorium condemnasset, adhuc ex itinere pulverulentus cum 40. fere Episcopis acta Synodi rescindit, Cyrillum, & Memnonem sacris interdicit, damnat duodecim capitula Cyrilli à Patribus nuper approbata, atque horum confirmationem ab Imperatore furtim impetrat, quæ postea Princeps re melius intellectâ revocavit, ac Synodo accessit. Porro illi Episcopi quadraginta, trigintaquinque postea remansere, ut colligitur ex relatione Synodi ad Theodosium per Palladium Magistrum missâ. In actis Synodi par. 4. cap. 7. & 9. nominatim omnes damnantur: lege Liberatum Diaconum cap. 6. Breviarium. Et quidam isti factò schismate sæpe simul convenerunt, legatos cum literis ad Imperatorem miserunt, aliaque permulta moliti sunt, quæ in actis Pseudo-Synodi Ephesinæ leguntur.

Porro ubi Legatis Sedis Apostolicæ gesta Romæ adversus Pelagianos Synodo exposuere, à Patribus uno ore Pelagianorum damnatio conclamata est, testatur hoc ipsa Synodus in fine Epistolæ ad Cœlestinum Pontificem. *Ceterum ubi lecti sunt in Sanctâ Synodo commentarii de depositione impiorum Pelagianorum, Cœlestii, Pelagii, Juliani, Persidii, Flori, Marcellini, Orontii, & reliquorum eadem cum istis sentientium, judicavimus, & nos solida, & firma permanere debere, quæ à pietate tuâ sunt decreta, sumusque omnes ejusdem sententiæ.* Ex quibus Cœlestinum contrâ Pelagianos decreta publicasse intelligimus, quæ tamen temporum injuriâ interiire. Sancivit etiam Synodus duos canones contrâ Pelagianos, qui Cœlestiani eo in Concilio nuncupantur, quòd Cœlestius apud Ephesum Presbyter consecratus longè Pelagius notior ibidem cum sectatoribus evaserat. Canones autem leguntur post decretum Synodi contrâ Orientales ad totius Orbis Episcopos transmissum, quorum quartus his planè verbis conceptus fuit: *Si qui autem Clericorum defecerint, & ausi fuerint vel privatim vel publicè Nestorii, Cœlestii ve sequi dogmata, sancitum est à Sanctâ Synodo, istos quoque depositos esse.* Ita Hæresis Pelagiana anno undevicesimo postquam in Africâ primùm damnata fuit, in Asiâ ab Oecumenico Concilio proscripita est, longiſſime Pelagianorum votis satisfactum, qui Synodum damnati passim, & ubique appellabant; undè Cœlestinus in literis ad Synodum datis Idibus Martii anno 432. *Quod loqui-*

mur, inquit, *Cœlestianorum testantur exempla, quòd spem de Synodo hucusque gesserunt.* Legatur Augustinus in calce libri quarti ad Bonifacium contrâ duas Epistolas Pelagianorum.

Inter acta Synodi hujus Ephesinæ legitur canon totus Pelagii hæresim docens, ut observarunt Baronius, ac Janſenius ex Sancto Gregorio Papâ lib. 7. Epist. 47. ad Anastasium Antiochenum ubi ait: *Illæ enim Synodus, quæ sub primâ Ephesinæ imagine facta est, quædam in se oblata capitula asserit approbata, quæ sunt Cœlestii, atque Pelagii prædicamenta.* Quare Baronius anno 431. Num. 76. quem sequuntur Janſenius, Vossius, Usserius, aliique omnes, ait, illum canonem editum fuisse à Joanne Antiocheno in gratiam Episcoporum Pelagianorum, qui illius factioni se se adjunxerant; canon autem apud Sanctum Gregorium lib. 6. Epist. 31. ad Eulogium talis est: *De Adæ animâ, quia in peccato mortua non fuerit, eò quòd Diabolus in cor hominis non ingrediatur, & si quis hoc dixisset, anathema esset.* Cœlestianos, seu Pelagianos Episcopos unâ cum Joanne Antiocheno, & Schismaticis Orientalibus Conciliabulo adfuisse probant illi Scriptores ex Epistolâ Cyrilli, & ex literis Sanctæ Synodi, in quibus hæc leguntur: *Sunt autem cum illis, nempe Schismaticis, etiam Pelagiani, & Cœlestiani, & ex illis quidam, qui ex Thessaliâ sunt ejeti;* quare Joannes Antiochenus, reliquive schismatici, quòd egregiam sibi operam Pelagiani Episcopi navassent, ut gratiam aliquo pacto rependerent, canonem Pelagianæ doctrinæ conformem edidit. Hæc quidam illorum sententia est.

Verùm falli eos Auctores non dubiis argumentis ostendam. Certum in primis est, Joannem Antiochenum non admisisse ad suffragia ferenda in suo Conciliabulo eos Pelagianos, qui Nestorium secuti fuerant, nempe Julianum, Florum, Orontium, Persidium, aliosque, in quo illi Scriptores hallucinati sunt; nam initio quadraginta, & amplius Episcopi Joannis Conciliabulum subscribere, quorum nomina in actis recensentur, nullusque Pelagianorum nominatur. Rursus cùm à Sanctâ Synodo in relatione ad Theodosium per Palladium Magistrum missâ trigintaquinque Episcopi schismatici nominatim recensentur, nullus inter eos Pelagianorum cernitur, quod ipsum in literis Synodalibus, in quibus damnantur Orientales, ostenditur. Quid evidentius adduci potest ad probandum, nec Julianum, nec Florum, cæterosve Episcopos Pelagianos Nestorii comites sua suffragia in Conciliabulo Joanni Antiocheno commodasse? Hoc ipsum colligitur ex literis Concilii ad Cœlestinum, in quibus Patres loquentes de Joanne Antiocheno hæc habent: *Sibi ipsi velut collegium circiter triginta hominum nomen Episcoporum habentium collegit, quorum alii extorres vagantur, nec ecclesias habent, alii sæpe numero gravibus de causis à Metropolitanis suis depositi sunt (sunt autem cum illis etiam Pelagiani, & Cœlestiani, & ex illis quidam, qui ex Thessaliâ sunt ejeti &c.* ex quibus Pelagianos non inter illos triginta, sed potius illorum triginta comites, vel adſtipulatores esse deducimus, aliàs cur unâ cum illis triginta Episcopis Conciliabuli acta non subscribere?

Sed neque illud dici potest, Episcopos Orientales, qui pro Antiocheno contrâ Cyrillum conspirarunt, Pelagianâ hæresi infectos fuisse. Nam cùm absolutâ Synodo Antiochenus obstinato contrâ illum animo discessisset, iterumque cum iisdem Episcopis Antiochiæ Cyrillum sacris interdixisset, acceptis minacibus

nacibus literis Theodosii ab Aristolao Tribuno delatis, quibus illi, & Cyrillo, si quam primum non convenissent, exilium indicebatur, fidei suæ Symbolum texuit, quod cæteri Episcopi Antiochiam vocati subscribere, ac per Paulum Episcopum Emisionum ad Cyrillum perferendum curavit, in quo sanè symbolo, quod in actis Concilii Ephesini legitur, & recitatur à Liberato cap. 8. nisi de Christo Domino verba facit, altumque de controversiis Pelagianis silentium. Porro Sanctus Cyrillus eo symbolo lecto, Catholicum Joannem cum cæteris suis Orientalibus pronunciavit, datis de hac ipsâ re ad amicos literis. Valeriano Iconii hæc scripsit: *Universi Orientales Episcopi simul cum Domino meo religiosissimo Antiochenorum Episcopo Joanne per scriptam, manifestamque conditionem clarum constituere universis, quoniam pollutas quidem Nestorii novitates condemnant, anathematizantque nobiscum; quod ipsum ex suggesto publicè in Alexandrino templo testatus fuit. At si Joannes, & collega Pelagiana dogmata propugnassent, mancum fidei symbolum edidisset, neque Catholici pronunciari à Cyrillo debuissent, nisi etiam Cœlestii errores scripto damnassent.* Hinc cum Synodus de illis triginta schismaticis Cœlestino scripsisset, non eos quidem dignitate privatos, sed Ecclesiasticâ tantum communione exclusos, rescripsit Cœlestinus: *De his autem, qui cum Nestorio videntur pari impietate sensisse, atque se socios ejus sceleribus addiderunt, quanquam legatur in eos vestra sententia, tamen nos quoque decernimus, quod videatur; Multa prospicienda sunt in talibus causis, quæ Apostolica Sedes semper aspexit. Quod loquimur Cœlestianorum restantur exempla, quod spem de Synodo hucusque gesserunt.* Quibus Pontifex diversam Orientalium, & Cœlestianorum causam declarat, neque in Orientalium depositionem consentit, sed tempus respiciendi tribuit, cum tamen Cœlestianis hanc indulgentiam non exhiberet, eos enim solum vertere cogerat.

Sanè Orientales irati Cyrillo, quod capitula illa duo lectim exarasset, quæ dein Synodus sequeretur, eidem reluctabantur, quasi Cyrillus unus Conciliorum Magister haberi vellet. Hinc latè contra Nestorium sententiæ nomina addere recusabant, undè Cœlestio ne dum Nestorio patronos semet præbere videbantur, ex quo ea nata suspicio est, Nestorianos eos esse, vel Cœlestianos: Ecce verba Synodi in Epistola ad provinciarum Episcopos: *Cum primis Nestorii, & Cœlestii sententias sequi manifestè sunt ex eo deprehensi, quod Nestorium nobiscum condemnare noluerunt.*

Utraque pars tum Cyrilli, tum Joannis Antiocheni communionem cum Cœlestianis sibi invicem exprobrabat, quod adversarios in hominum detestationem, atque odia traheret. Cyrillus loquens de Joanne Antiocheno ait: *Cum vix curru deslisset Joannes, cubiculumque ingressus esset, adhuc pulverulentus sententiam puridam, & stultam cum iis tulit, quos consentientes habebat. Erant autem viri agrestes, & Cœlestiani depositi, & qui Nestorii dementiam tuebantur:* In Epistola ad Cœlestinum. Porro hanc eandem calumniam Cyrillo Schismatici inurebant, ut ex eorum literis ad Rufum Thessalonicensem patet, quæ in Conciliabulo Ephesino leguntur: *Sed nec istud, ajunt, Sanctitatem tuam prætereat, Cyrillum, & Memnonem non contentos fuisse, Orthodoxam fidem corrupisse, verum omnes quoque canonicas sanctiones proculcarisse; nam qui a diversis diocæsisbus, atque provinciis excommunicatione percussi fuerunt, illos ipsos statim in communionem receperunt. Alios prætereà de diversis etiam hære-*

sibus accusatos eadem sentientes cum Cœlestio, & Pelagio (Enbitæ enim sunt, seu Eutbusianistæ) & ob id à suo Diocæsano, vel Metropolitanò excommunicatos Ecclesiasticâ disciplinâ contemptâ communioni restituerunt. Hanc quidem ab Orientalibus de Cyrillo calumniam falsò diffamatam adeò certum est, ut à nullo in dubium id vocari possit, etenim Cyrillus cum Catholicis Pelagianos damnavit. Illa verò quæ Cyrillus de Orientalibus publicabat, quod Cœlestianos in communionem admitterent, non per calumniam quidem scripta sunt, sed ex suspitione conceptâ, tum quod Pelagiani tanquam Nestorii excubitores advenerant, tum quod Orientales eidem Nestorio favere videbantur, & si qui aderant Pelagianorum, eos ad colloquia admittebant, ex quibus tamen non fit, Orientales posse à quopam tanquam Pelagianâ hæresi infectos traduci, cum nunquam Pelagianos ad ferenda secum suffragia admiserint, ac Cyrillum infamaturi eundem communicati cum Pelagianis consilii accusaverint, quæ apertè demonstrant, Orientales damnasse non modò Pelagianorum doctrinam, verum etiam personas, & nisi ex suspitione collusionis cum Cœlestio accusatos fuisse à Catholicis, quod ex supra datis Synodi verbis non obscure colligitur. Rejiciendum planè est Ricciolius, in cujus catalogo Præsulum Antiochenorum par. 1. tom. 3. Chronol. ita legitur: *Joannes Hæreticus 427.* Fuit enim Joannes Orthodoxus, ut datis ad eundem literis Sixtus Papa, Cyrillus, ac Proclus ostendunt. In Synodo Calchedonenfi act. 16. his encomiis ornatur: *Sapientissimus Joannes Antiochenus Episcopus, qui hæreticorum maledicta repellens, & Apostolicæ doctrinæ relictissimum dogma declarans totius Orientis confessionem velut ex uno ore Sanctissimo Proclo, & ei, qui per idem tempus mundi regebat gubernacula, destinavit.* Videatur Liberatus cap. 10. Breviarii.

Hic tamen Vossii insignis scriptoris, itemque Claudii Menardi, cujus operâ duos priores libros Operis Imperfecti contra Julianum ab Augustino exaratos primum obtinimus, sententia rejicienda est. Menardus cum in actis Synodi Ephesinæ p. 4. cap. 7. itemque cap. 9. inter schismaticos à Patribus fidelium communionem privatos Julianum Episcopum legerit, hunc Julianum Pelagianum esse contendit. Vossius verò lib. 1. cap. 6. Hist. Pelag. eum à Schismaticorum legatis in Epistola ad Rufum par. 3. cap. 13. Julianum nominatum viderit præsentem tunc Ephesi, ac vocatum ab eisdem *pissimum*, ac *sanctissimum Eridicæ Episcopum*, hæc subdit: *Nec dubitamus, quin idem sit, qui Campanus antea fuerat Episcopus; additque: Julianum Campano per imperiale edictum Episcopatu dejectum ad Asiaticos confugisse, atque ab his seu verum veri Episcopatus Eridicensis honorem, seu titulum saltem honoris ergo consecutum.* In primis Menardi dictum refellit; quoniam Julianus, qui excommunicationis sententiam inibi subit, erat Episcopus Larissæ, nam part. 3. in quâ Schismaticorum apud Ephesum acta recensentur, cap. 2. post Metropolitanus inter minores Episcopos subscribit: *Julianus Larissæ Episcopus.* At hic erat Asiaticus Episcopus, nam in Synodo Calchedonenfi act. 1. inter acta Ephesini latrocini sub die IV. Idus Augusti nominatur *Meletius Larissæ Syriæ*, qui tum ibi, tum in Synodo Calchedonenfi locum tenuit Domini Metropolitanæ secundæ Syriæ; passim verò in hujus Concilii subscriptionibus legitur *Vigilantius Larissæ Thessaliæ.* Lege initium act. 6. Tempore Synodi Ephesinæ Larissæ in provinciâ Thessaliæ erat Episcopus Basilus, qui cum

cum Schismaticis sentiebat, & par. 3. cap. 2. dicitur: *Basilium Thesaliæ Metropolitanus*. Larissæ verò Sedem fuisse Metropolitanam Thesaliæ patet ex fels. 2. Synodi Romanæ sub Bonifacio II. ubi in literis trium Episcoporum ad Bonifacium hæc leguntur: *sancta Larissæ Ecclesiæ, quæ est Metropolitana civitas provincie Thesaliæ*. Ad hunc Basilium Larissæ Metropolitanam habentur literæ Cœlestini editæ ab Holstenio cum laudatâ Synodo Romanâ. Julianus ergo Pelagianus non erat Episcopus Larissæ in Thesaliâ; alter verò Julianus erat ex provinciâ Syriæ secundæ, qui suo Patriarchæ Antiocheno contrâ Cyrillum cum Orientalibus adhærebat. At Vossio nova hæc civitas Eridica persuaderi fortè potuit ex his verbis Schismaticorum in literis ad Rufum Thessalonicensem par. 3. cap. 13. *Siquidem ex literis, quas pietas tua ad Julianum piissimum, sanctissimumque Eridicæ Episcopum perscripsit, aliud te statuisse haud omnino obscure cognovimus. Mores hic autem piissimum illum Episcopum, & quidem seriò mones, ne pro fidei, quam Beati Patres Nicanæ exposuerunt, defensione, ullum omnino laborem, aut molestiam detrectet &c. Neque is sequitur, qui accepit, literarum consilium exequi hætenus contendit*. At hunc Julianum non esse illum Pelagianum indè evidenter constat, quòd Rufus Apostolicæ Sedis per Illyricum Vicarius Julianum tamque hæreticum, ac fidelium communione privatum minimè per literas convenisset, aut fidei tutelam Hæretico infami commendasset. Quantum Rufus Pelagianos detestaretur ostendimus libro 1. cap. 19. Certè in hac ipsâ Synodo per Flavianum Philippensem Legatum nominatum Julianum cum aliis Episcopis Pelagianis damnavit. Laudanda est correctio Lucæ Holstenii, qui in notis ad Synodum Romanam memoratam pag. 285. ubi de Cœlestini Epistolæ titulo verba facit, librarii mendam advertit, qui pro τῆς Σερδικῆς scripsit τῆς Εριδικῆς pro Serdicâ Eridicam reddens. Ille enim Julianus erat Metropolita Serdicæ in Daciâ mediterraneâ, ad quem extant literæ Theodosii Imperatoris par. 3. cap. 15. in titulo inscriptæ post alios Metropolitanas: *Juliano, Basilio*, Illyricianis Metropolitanis; iidem etiam nominantur in titulo Epistolæ Cœlestini ad Episcopos per Illyricum, quæ num. 13. in Synodo Bonifacii II. recitantur. Hinc Schismatici in Epistolâ memoratâ, quò plurimorum suffragia pro se venditarent, inter reliquos Episcopos eos etiam publicaverunt sibi favere, qui *Daciam* inhabitabant, Julianum Dacorum Metropolitanam intelligentes. At cum nusquam inter schismaticos, quorum catalogus sæpè ibi recitatur, idem connumeretur, vana, ac ficta de eodem Juliano eosdem scripsisse non dubito; quem tamen, cum neque inter Patres legitimi Concilii legam, puto eundem dubium, in quam partem transiret, universâ urbe Episcoporum dissensionibus turbatâ, neutri parti nomen dedisse. Atque hæc contrâ fictum apud Ephesum à Vossio Juliani Pelagianistæ Episcopatum dicta sufficiant.

Illud hic occasione literarum Theodosii Imperatoris, in quibus Julianum Serdicæ Metropolitanam nominari diximus, quærendum occurrit, cur eorundem literarum titulus insigniores Episcopos recensens ita incipiat: *Cælestino, Ruso, Augustino*, &c. nam Augustinus anno superiore obierat. Certè Epistola Imperatoris scripta est ad minùs mense Julio undecimo mense ab obitu Sancti Doctoris; scribit enim Imperator, probare se peractam apud Ephesum Nestorii, Cyrilli, ac Memnonis exauktionem; at

Nestorius die 22. Junii depositus fuit, ac quinto postea die eadem sententia à Schismaticis lata est contrâ Cyrillum, ac Memnonem. Respondeo nondum Constantiâ innotuisse Augustini ad superos transitum; Africa enim non ad Orientale Theodosii, sed ad Occidentale Valentiniani imperium spectabat, unde Africæ res minùs Constantinopoli notæ erant. Quare dictator Epistolæ hanc ipsam inscripsit non his tantum, qui reapse in Ephesinâ Urbe Synodum agebant, quamvis latam ab ipsis contrâ tres illos Episcopos sententiam se probare Imperator scribat, sed eorum nomina repetivit, ad quos Imperator sacram ad concilium evocatoriam miserat, quos inter fuit Sanctus Augustinus, ut ex literis Capreoli ad Synodum colligitur. Certè neque Cœlestinus Papa, neque Rufus Thessalonicensis, neque Rembulus, aliàs Rabulas Edeffenus, alique, qui ibidem cum Augustino nominantur, interfuere Synodo Ephesinæ. Illud tamen Augustino gloriæ vertitur, quòd idem in literis imperatoris post Romanum Pontificem, ac Rufum Apostolicæ Sedis per universum Illyricum Vicarium perpetuum, antè reliquos Metropolitanas nominatur: tantum illi honorem ob eximiæ eruditionis, ac sanctitatis famam Theodosius deferendum decrevit.

Orientalibus à Pelagianæ hæreseos notâ vindicatis, quid de canone illo Pelagiano, quem Gregorii Magni testimonio in Schismaticorum actis legi Baroni, alique scripserunt, dicendum sit, paucis exponam; profectò evincam, canonem illum ab iisdem Orientalibus nequaquam profectum fuisse, nec hujus dicti alterum à Gregorio testem dabo, qui lib. 6. Epist. 31. ad Eulogium Orientales, qui cum Joanne Antiocheno contrâ Cyrillum steterent, ab omni Pelagianismi suspitione absolvit; etenim postquam dixit, transmissas sibi fuisse definitiones veluti ab Ephesinâ Synodo assertas, quarum una erat: *Ad animam peccato non esse mortuam, quoniam diabolus in cor hominis non ingreditur*, hæc scribit: *Quia ergo perscrutantes Ephesinam Synodum nihil in eâ tale invenimus contineri; de Ravennati quoque Ecclesiâ vetustum valdè codicem ejusdem Synodi ad nos deferri fecimus, & ad Synodum, quam habebamus, eum ita concordare invenimus, ut in nullo discreparet, & nihil aliud continet in definitione anathematis, & reprobationis, nisi quòd duodecim capitula beatæ mem. Cyrilli reprobat*. En apertissimè testatur Gregorius, Orientales Schismaticos nihil Pelagiano simile dogmati docuisse, sed tantum anathemata publicasse contrâ duodecim Cyrilli capitula, quæ etiamnum ex actis conciliabuli Schismaticorum patent. Et ut verum fatear, scriptores, quos impugnamus, Gregorii sensum minimè assecuti sunt; hic enim non scribit in eâ Epistolâ seu ad Eulogium, seu ad Narsem Comitem, canonem illum Pelagianum Ephesi ab hæreticis, vel à Schismaticis insertum, sed ait, quendam Pelagianum acta Synodi suis annotationibus correxisse, & dictum catholicum Ephesinæ Synodi expunxisse addito canone Pelagiano. Ut enim intelligatur Epistola lib. 6. 31. ad Eulogium, legenda prius est Epistola ad Narsem Comitem lib. 5. Num. 14. In hac scribit Sanctus Pontifex: *Hunc ergo locum (nempe cum peccavit Adam, ejus est anima mortua) qui in eodem codice, qui mihi à fratre meo Joanne Episcopo transmissus est, annotavit hæreticum, Pelagianus est, quia sententia ista evidenter Pelagii est*. At in Epistolâ ad Eulogium scribit: *Præterea antè triennium cogente causâ Monachorum Isauria, qui hæretici accusantur,*

bantur, satisfaciens mihi quondam frater & confacerdos meus Dominus Joannes literas misit, quibus nitebatur ostendere, eos Ephesinæ Synodi definitionibus contradixisse, & velut ex eadem Synodo certa nobis, quibus ipsi obstitissent, capitula destinavit. Inter alia autem scriptum illic continebatur, de *Adæ animâ*, quia in peccato mortua non fuerit, eò quòd *Diabolus in cor hominis non ingreditur*, & si quis hoc dixisset, anatHEMA esset. Ille verò codex transmissus à Joanne Patriarchâ Constantinopolitano non erat codex continens acta Synodi Ephesinæ, ut contrariæ sententiæ auctores existimarent, sed codex contrâ quendam Athanasium Presbyterum ex Epist. 14. ad Narsem. Neque oppositum docet lib. 7. Epist. 47. ad Anastasium Antiochenum dum scribit: *Sed quia ex annotatione hæretici codicis, qui ad me ex regiâ urbe transmissus est, agnovi hoc, quòd quedam capitula catholica cum hæreticis fuerant reprehensa*, nempe signis, & annotationibus à Pelagiano appositis, de quibus lib. 5. Epist. 14.

His omnibus accedit, Theodotum Patriarcham Antiochenum in Orientalium Patrum Synodo Pelagianos damnasse, ut cap. 4. observavimus; undè Joannem etiam ejusdem immediatum successorem eadem cum Theodoto sensisse non dubito, præsertim cum Nestorius ipse ejusdem Ecclesiæ Antiochenæ Presbyter originale peccatum minimè negaverit, teste Sancto Cœlestino Papa in literis ad ipsum Nestorium datis. Hoc argumento solidè probatur, Orientales Episcopos canonem pro Pelagianis non scripsisse, quos paulò antè in Synodo concordî sententiâ damnarent. Hæc autem à me scripta sunt, ut vel minimam honoris umbram Pelagianis Ephesi desuisse monstrarem; in eâ enim Synodo tum à Catholicis, tum à Schismaticis, tanquam humani generis pellis ejecti, non dare suffragia, non causam dicere, non loqui permitti sunt. Orientales enim probè norant, jam illos à quatuor Romanis Pontificibus esse damnatos, expulsos ab Attico Constantinopoli, à pluribus Conciliis Africanis proscriptos, & paulò antè à semet in Synodo à Theodoto Antiochiæ habitâ erroris notatos. Damnata igitur in Synodo Ephesinâ unâ cum Nestorianâ hæresi Pelagianâ, Sanctus Prosper vir sanè lepidi, & arguti ingenii utriusque hocce epitaphium inscripsit.

EPITAPHIUM

Hæreses Nestoriana, & Pelagiana.

*Nestoriana lues successi Pelagiana,
Quæ tamen est utero progenerata meo.
Infelix misera genitrix, & filia nata,
Prodivi ex ipso germine, quod peperit.
Nam fundare arcem meritis prior orsa superbis,
De capite ad corpus ducere opus voluit.
Sed mea dum proles in summa armatur ab imis,
Congrua bellandi tempora non habuit.
Et consanguinea post tristia vulnera fraudis,
Aspera conservi prælia sine pari.
Me tamen una dedit vitam sententia letho,
Illa volens iterum surgere, bis cecidit.
Mecum oritur, mecum moritur, mecumque sepulchrum
Intrat, & inferni carcere ima subit.
Quò nos præcipientes insana superbia mergit;
Exutas donis, & tumidas meritis?
Nam Christum pietate operum, & mercede volentes
Esse Deum, in capitulis federe non stetimus.
Sperantesque animi de libertate coronam,
Perdidimus, quam dat gratia, justitiam.*

*Quique igitur geminæ miseris busta ruinae,
Ne nostro exitio confociare, cave.*

*Nam si, quæ Domini data munera serò fattur,
Hæc homini credis debita, noxer eris.*

Sanè decuit consanguineas hæreses eodem ictu, eodemque loco decumbere. Nestorius propè Antiochiam in suburbano Sancti Euprepîi monasterio vivere jussus quadriennio ibidem degit. At cum pessimæ doctrinæ peste singulos quosque afflaret, Joanne Antiocheno curante Oasim exul deportatus fuit. Erat ea Marmaricæ urbs in confiniis Ægypti. Ibidem vivebat anno 439. teste Socrate lib. 7. cap. 34. ubi de Nestorio ait: *Eriamnum depositus, & in exilium actus Oasim incolit.* Scribebat autem ista Socrates ex cap. 48. Theodosio Aug. XVII. Cos. Quas postea calamitates ex barbarorum incurfione, ac frequenti mutatione exiliû justo Dei judicio perpassus fuit, antequam turpi exitu vitam finiret, recitat Evagrius lib. 1. cap. 7. Nestorio ergo intrâ monasterii septa conclusio Julianus cum collegis in Italiam reversus quid postea tentarit, inferius exponemus.

CAPITULUM X.

Cælestinus Pontifex Sancti Augustini reprehensores compefcit, ac Pelagianos damnat. Mors ejusdem. Cassianus à Sancto Prospero confutatur. Semipelagianorum ex eodem descriptio.

DUM hæc in Oriente adversus Nestorium gerebantur, Semipelagianorum factio in Galliis dies augebatur. Horum petulantiam postremi duo libri ab Augustino paulò antè obitum ad Prosperum, & Hilarium transmissi non modò non reprefferant, sed insolentiores quoque in Sanctum Doctorem longè reddiderant; nam passim Augustinum traducere illis familiare erat, quasi nimio disputandi fervore contrâ Pelagium abreptus in periculosos excessus exorbitasset. Quare Prosper, & Hilarius, qui Augustini libros adversus calumniantium insultationes defendendos susceperant, non magis de ejusdem, quàm de Ecclesiæ totius auctoritate solliciti, cum per se validissimo tot hostium impetui obviam ire posse diffident, Romam ad Cælestinum Papam profecti novorum Sancti Augustini hostium conatus, insidias, ac consilia eidem exposuere. Cælestinus de sui quondam amicissimi Antistitis honore anxius gravi referipto hominum audaciam compressit datis ad Galliæ Episcopos literis, in quibus eisdem acriter increpuit, qui tantum licentiæ nescio quibus Presbyteris darent: *Timeo, inquit, ne committere sit hoc tacere, timeo ne magis ipsi loquantur, qui permittunt illis taliter loqui. In talibus causis non caret suspitione taciturnitas, quia occurreret veritas, si falsitas displiceret. Merito nanque causa nos respicit, si cum silentio fapeamus errori. Ergo corripiantur hujusmodi, non sit his liberum habere pro voluntate sermonem, desinat Ecclesiarum quietem inquietudo turbare.* Postea Semipelagianorum adversus Prosperum, & Hilarium conatus fugillans, totus in Augustini laudes effunditur: *Nec tamen, ait, mirari possumus, si hæc ergà viventes hi nunc tentare audent, qui nituntur etiam quiescentium fratrum memoriam dissipare. Augustinum sanctæ recordationis virum pro vitâ suâ, atque meritis in nostrâ communionem semper habuimus, nec unquam hunc sinistra suspitionis saltem rumor aspersit, quem tanta scientiâ olim fuisse meminimus, ut inter Magistros optimos etiam*

Anno
432.